

at han paa en retfærdig og fornuftig Maade vil opgøre Boet, og om hvem han tillige tror — og det vil i Reglen være Tilfældet — at han nyder den fornødne Autoritet lige over for Arvingerne. Desuden vil en saadan Mand ofte kende de Tanter og Døttre, som have besjælet Arveladeren, saa at han kan vide, hvorledes Arveladeren, hvis han levede, ønskede Opgørelsen af sit Bo ført ud i Livet. Alt dette svinder bort, naar man giver Boet til Skifteforvalteren. Det er ofte meget tilfældigt, hvem det vil være i det givne Øjeblik, det kan ingen vide i det Øjeblik, da han opretter Testamentet, der kan indtræde Embedsledighed, der kan komme andre Embedsmænd, og han ved ikke, hvem det vil blive. Man kan desuden ikke hos Skifteforvalteren forudsætte andet end den embedsmæssige Interesse for Sagen. Altsaa forekommer det mig, at der er god Grund til ogsaa at sætte Opmærksomheden paa dette, at der foreligger en Viljestilkendegivelse fra Arveladeren, at Arveladeren har udpeget den paagældende, og derfor bør man ogsaa værne om denne Vilje og denne Mand's Ret.

I Lovforslaget er der nu fremsat forskellige Regler om, hvorledes man skal kunne blive af med en Eksekutor, og der støde vi da først i § 1 Nr. 1 paa det Tilfælde, at Arv og Gæld ikke vedgaaes i Boet, og der foreslaas da at overlade det til Halvdelen af de mødende stemmeberettigede Fordringshavere at forlange Eksekutor fjernet og Boet overgivet til Skifterettens Behandling. I Motiverne parallelliseres dette, at Arv og Gæld ikke vedgaaes i et Bo, med det Forhold, at Boet er insolvent, og der drages nogle Paralleller fra Kreditorernes Stilling i et Konkursbo. Ja, det er jo rigtigt nok, at dersom Boet virkelig er insolvent, staar det meget nær i Klasse med Konkursboer, men der er en Mængde af Tilfælde, hvor Arv og Gæld ikke kan vedgaaes i et Bo, som kan være meget rigt. Det kan være paa Grund af, at der er en umyndig Arving eller en fraværende Arving, og det kan være paa Grund af, at den største Arving maaske er en Stiftelse eller nogen, som overhovedet ikke i det givne Øjeblik kan repræsenteres og afgive Erklæring om at ville vedgaa Arv og Gæld. Men der kan endelig ogsaa være det Tilfælde, at en af Arvingerne selv ikke vil vedgaa Arv og Gæld, og at det derved forhindres, at Arv og Gæld vedgaaes, thi dette kan kun ske, naar alle Arvinger ere enige deri. Jeg kender et Tilfælde, som ikke er saa meget gammelt, hvor Forholdet var dette i et meget rigt Bo, at den ene Arving var en Søn og de to andre Arvinger vare Døtre, som begge vare

gifte. Der var ikke noget videre godt Forhold mellem Døtrene og deres Mænd paa den ene Side og Sønnen paa den anden Side. Der var ikke noget Testamente, og Boet skulde altsaa behandles af Skifteretten, men Sønnen vidste meget vel, at hvis han vedgik Arv og Gæld, vilde Forholdet være dette, at med Hensyn til Boets Behandling vilde Flertallet af Arvingerne saa den afgørende Stemme, altsaa de to Søstre og deres Mænd vilde saa den væsentligste Indflydelse, men hvis han derimod fragik Arv og Gæld, vilde Forholdet være et andet, Arvingerne vilde foreløbig være stillede uden for, og det vilde være Fordringshaverne, som havde den egentlige Stemmeret og Indflydelse paa Boets Behandling. Da han nu selv ved Siden af at være Medarving tillige var en ikke saa lille Fordringshaver, manøvrerede han saaledes, at Arv og Gæld ikke blev vedgaaet, og at han ved Hjælp af sine Forbindelser med de smaa Fordringshavere blev i Stand til at dominere Boets Behandling til megen Skade for den gode Udvikling. Saaledes kunde det ogsaa tænkes, at der, naar der er indsat Eksekutor, kunde manøvreres paa en ret uheldig Maade, og jeg mener derfor, at man ikke med Tryghed kan vedtage Bestemmelsen i den Form, at uden videre mindst Halvdelen af de mødende stemmeberettigede Fordringshavere skulle kunne fordre Boet overgivet til Skifteretten. Der staar nu ikke noget her om, at det maa forudsættes, at disse Fordringshavere ikke have faaet Sikkerhedsstillelse, men det omtales i Motiverne som selvsølgelig. Det skal jeg heller ikke have noget at bemærke imod, det er klart, at det maa være en Forudsætning, man maa i alt Fald kunne desinteressere Fordringshaverne ved at stille dem Sikkerhed, men det er ingenlunde altid afgjort, at man er i Stand til at gøre det fra den første Begyndelse, naar man vælger Boets Medhjælp, dets Kurator o. s. v., og Folk, som ikke have synderligt at gøre med Boet og ikke have nogen særlig Interesse i det, ville altsaa kunne saa valgt en Kurator, som maaske Arvingerne eller Flertallet af Arvingerne slet ikke kunne være tjente med. Jeg tror altsaa, at det ikke vilde være heldigt at vedtage dette Nummer uforandret, saaledes at det giver Fordringshaverne eller mindst Halvdelen af dem uden Hensyn til Fordringsernes Størrelse ubetinget Ret til at forlange, at Eksekutor skal vige og Skifteretten tage Boet under Behandling.

Men langt farligere end denne Bestemmelse forekommer dog Nr. 2 mig, thi efter Nr. 2 skal, naar Arv og Gæld er vedgaaet i Boet, en eller flere Tvangsarvinger,